

העולם הזה

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורכי-משנה:

דוב איתן, אורי סלע

עורך כתוב:

סימלי קשה

עורך צור:

אהרון צור

צלם המערכת:

כתב בכיר:

אריה קרו

אלי תבור

חברי המערכת:

ישראל ביבן, ניצה נבן, שיינע נלור, לילי גלילי, דויד הורוביץ, רותי ורד, רוני זוהר, אברהם חרמון, אוסקר סאובר, אלכס מכיס, אביבה סטן, שמס קינן, שלמה קרו.

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785, ת. ד. 136. מען למברקים: "עולמפרט", המוציא לאור: העולם הזה בע"מ, דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239, ההפצה: דוד טופל ובניו, תל-אביב, המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות

העתון הנקרא ביותר במדינה

צ"י צ"י

מבין עשרות האלפים שקראו את סיפורה של אילנה, התינוקת בת שבעת החודשים שהופיעה עלידי הוריה בחדר המדרגות של מלון תל-אביב (העולם הזה 1022), היו גם כמה ילדים מרמת-גן. המבוגר ביניהם היה בן 12.

הסיפור המוזעזע, ומאמצי העולם הזה למצוא בית חדש לתינוקת, עשו רושם עמוק על הנערים דויד שנקר, הידוע כרגע כ"ל של ילדי שכונתו, החליט לגייס את פיקודיו למיבצע מיוחד במינו, לעזרת אילנה.

כבנים של משפחות עובדות, לא יכלו ילדי השכונה להכניס את ידיהם לכיס ולהוציא ממנו תרומה כספית לעזרת אילנה ואמה. הם החליטו לעבוד ולהרחיח את הכסף.

בשלב ראשון אספו מבתיהם את כל הבקבוקים הריקים והעיתונים הישנים, מכרו אותם לבעלי החנויות בסביבה. אחרי כן פשטו על פני השכונה, כשעינם פקוחה לכל בקבוק מושלך או עיתון בלתי-רצוי. את הכסף שקיבלו עבור סחורתם ריכזו בקרן מיוחדת, בביתו של דויד.

הילדים גם חיפשו כל מיני שליחויות, הובילו מיצרכי מכולת מן החנות לבית הקונים, תרמו את הפרוסות לקרן. הוריהם הביטו בעין יפה על המיבצע, הצטערו רק שהפעילות הגוספת גרעה מכושר הלימודים של בניהם.

לפני שבוע פנו הילדים למערכת העולם הזה, כשבדיהם פרי עמלם: שמונה לירות, שנאספו פרוטה לפרוטה. "רצינו לאסוף הרבה יותר", סיפרו, "אבל לא יכולנו. אנחנו רק מקיים שזה יעזור קצת לאילנה או לאמא שלה".

★ ★ ★

אותה שעה היתה אילנה שקועה במשחק מרתק עם חגית. חגית, בת השנה וחצי, היא אחותה החדשה של אילנה, בתו של הזוג הצעיר שקיבל את התינוקת העזובה לתקופת מעבר, עד שאמה תוכל להסתדר או תחליט סופית על גורל בתה.

מאז הגיעה אילנה לביתה החדש, עברו חודשיים. בימים הראשונים, היתה התינוקת נתונה כולה לרגש העמוק של הנטישה: כל פעם שאמה החדשה עזבה אותה לכמה דקות לבדה בחדר, היתה פורצת בככי, מסחר ששוב נושמים אותה.

מאז נגמלה כמעט לגמרי מפחד סתום זה. היא קיבלה את כל הזריקות שאמה לא הספיקה לסדר לה, עלתה במשקל ונראית בריאה וזריזה. השבוע החלה אף בתנועות הזחילה הראשונות שלה.

חגית, שחיתה עד כה לבדה עם הוריה, הסתגלה גם היא במהירות לאחות החדשה. רגש הקנאה, שהוא טבעי למדי אפילו בין ילדים של אותם אב ואם, נעדר במקרה זה לחלוטין. חגית ויתרה על לולה לטובת אילנה, התחלקה עמה בצעצועיה, ומדי פעם ביקשה ללמדה את שמות החיות המצוירות שהיא עצמה רק עתה הצליחה ללמוד.

כאשר ביקר נציג העולם הזה השבוע בבית הנעים, באחת ממושבות הארץ, בו חיה עתה אילנה, הוא מצא את חגית ממצאה מישחק משותף לה ולאילנה. כאשר הגישה לה אמה, צברית צעירה וחיינית, כוס של מיץ פירות מתוק, לגמה חגית מן הכוס ופסקה: "טוב! טוב!" אחרי כן נטלה את הכוס, ניגשה לאילנה ששכבה על הרצפה, ביקשה לשתף גם אותה במשתה. חצי המיץ נשפך אומנם על הרצפה, אבל לאיש לא היה איכפת, להיפך: כולם צחקו ונהנו. יותר מכולם, אולי, נהנתה אילנה.

סוף-סוף ידעה הרגשת בטחון מהי.

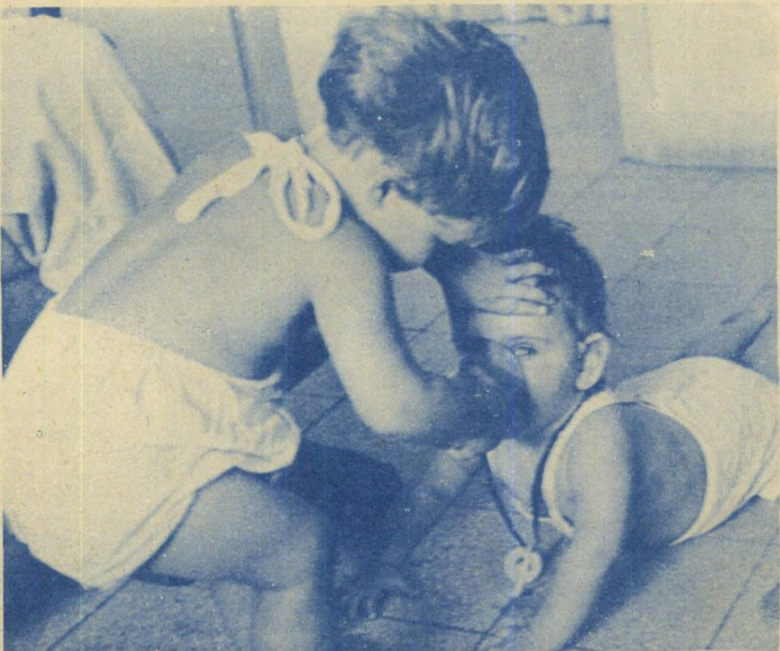
לילי גלילי

אילנה ואחותה החדשה חגית בשעת עיון בספר מצויר

דויד שנקר וחבריו מוכרים עיתונים ישנים למען אילנה

חגית נותנת לאילנה לשותות

חגית בורקת את כוס המיץ